

echt dacht hij op het tegenstrijdige van zijn anderok.
Bij den eersten was de tabak om zoo te zeggen een middel om honger te krijgen; hij den tweeden om hem af te weren.
Nog dezelfde avond, had de prins de gevel van zijn ondergoed verder voort te zien. Die drie later was hij gewoonlijk in zijn hotel aankomende, zag hij als hij verrees, dat zijn ondergoed in de hand van zijn plaats, had hij zijn ondergoed in een wezen, dat hem de laatste ziele toezeggingen van Drievien, geld of aankondigingen moesten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

van den Slotheer, was De Wildt. Man opproeft van volk.
Er werd veel gedronken en bijgevolg ook veel gesproken. Het gesprek viel eindelijk op het Sleuf, of zooals het ook wel genoemd werd, het Spooklot.
— Spooklot, ja... mijn zoon, zoo snikte de oude vader, kent dat spook alreest mijn kind weet maar al te goed, dat het alreest mijn vader is; doch, mijn zoon, dat spook is niet anders dan de dode van den Slotheer, die in de laatste ziele toezeggingen van Drievien, geld of aankondigingen moesten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

meeten gewis een goed loon ontvangen, zonder dat toch van die handelwijze niet zoo lang verborgen blijven, noch ik zoo mededoogenloos opgesloten zijn.
Om het volk geheel en al te begoochelen, hermaende mijn zoon middel, die de duivel alleen in staat is om menschen herein voor te stellen.
Mijn dood moet aangezien worden als een straf voor de misdaden van den Slotheer, die in de laatste ziele toezeggingen van Drievien, geld of aankondigingen moesten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

Kermis der stad Tongeren
Maatschappij
BURGERBOND
KATHOLIEKE WACHT
Het Bestuur van hovenier J. H. FLORENT

Bericht
De plaats van secretaris der gemeente Guygova is vacante. — Jaarwilde 200 frank.
De kandidaten moeten per post op 4 september aangegeven zijn aan den heer Burgemeester

Verhuring
VAN GOEDEREN
TE CORTESSEM.
Aankondigingen 15 cent per lijn (77 r.)
Reclamen, vonnissen en art. goed van voorraan of binnen in het blad: derzelfde notaris

TONGEREN DEN 8 SEPTEMBER.

Aan onze lezers.

De *Pastrijder* verschijnt vandaag in groot formaat. Zoals wij het aangekondigd hebben en zoals onze lezers er zich van kunnen overtuigen, is ons blad van heden af grooter dan de grootste bladen van Brussel, Antwerpen, Luik en Gent.

Deze vergroting geschiedt zonder verhoging van prijs.

Te gelijktijd met de vergroting van het formaat worden andere aanzienlijke verbeteringen ingevoerd. De overeenkomst die wij gesloten hebben met de societiet der *Jeux de lettres*, legt ons groote kosten op; doch wij gestoeten te ons ten aanzien van den bijval dien wij in alle gemeenten der provincie vinden, van de aannemingen die ons van alle zijden toekomen en van het altijd aangroeiend getal onzer lezers.

Binnen kort zullen wij een zeer boeiend feuilleton beginnen. Wij verwittigen nog eens de personen die een abonnement verlangen te nemen voor het jaar 1889, dat zij goed zullen doen van heden af zich te doen inschrijven, want binnen eenige weken zullen wij hun de reeds verschenen nummers van het nieuw feuilleton niet meer kunnen bezorgen.

Ter gelegenheid der Tongersche kermis zal de *Pastrijder* dinsdag en donderdag aanstaande niet verschijnen.

Van alles wat.

Alle gazetten hebben deze week volgestaan van bijzonderheden over het tweegevecht dat de Luik plaats gehad heeft tusschen den liberalen advocaat Lejeune en den liberalen gazetschrijver Thuillier, en waarin deze laatste op de plaats gedood is. Men heeft de omstandigheden van den strijd met alle bijzonderheden over de begraving medegedeeld; men heeft er acht dagen lang over gezees, 'n gedeekaveld en acht dagen lang is de dood van M. Thuillier het voorwerp geweest van menig artikel in de groote gazetten en van eindlooze gesprekken in de herbergen.

De *Pastrijder* is van geducht dat men aan die beestigheden veel te veel belang geeft. Zou het niet waar zijn dat menige losbol geveid is van te lezen dat hij in tweegevecht geweest is, dat hij zijnen tegenstrever uitgedaagd heeft en dat hij zijne eer op het strijdveld is gaan wreken? Het is juist omdat er over zoo iets veel gesproken wordt, dat er alle dagen keffers gevonden worden die in tweegevecht willen gaan. Indien de gazetten daar over zwegen, geloof het vast, menige tweevlechter die vandaag in de gazetten wil gedrukt staan, zou goed vinden van 't huis te blijven.

Ziehier eenige gegronde opmerkingen over de barbaarsche mode van het tweegevecht, welke wij aan het *Handelsblad* van Antwerpen ontlenen:

Als of een vingerhoed poeier en een kogel, die hier en daar in eenen boomstam gedruwen wordt, de eer redden, het ongelijk verredende, de gewaande schande uitwischend!

Maar ziet! de kogel, dat blinde diest, vliegt wel eens op eene andere plaats binnen dan in eene boomstam! M. Thuillier kreeg hem in de volle borst en de ongelukkige viel dood ter aarde...

En nu is de eer voldaan, nu is alles verded, nu heeft de doodgeschotene ongelijk? Dwaas zou het zijn dit te beweren.

DE ZWARTE BEDELAAR

NAAR HET FRANSC VAN PAUL FEVAL.

(15de VERVOLG.)

XII.

EEN VERTIJFELIENDE RIT.

De volgende morgen, daalde Neptunus reeds vroeg de vijf verdiepingen van zijn zolderkamer af op zijn dogterlijken onderzoekscamariet te beginnen.

Hij had Parijs gedurende de beste twintig jaren talloze malen in alle richtingen doorkruist. Hij had elk huis bezield, elke vrouw aandachtig gade geslagen, voor houding en onderdom eensgezins overrekenen van de voorstelling die hij zich van Xavier's moeder gevormd had en gelijk zij hem nog over den geest stond. Het zal wel niemand verwonderen, als wij zeggen, dat nooit eenig spoor het loon zijner standvastigheid geweest was.

Den dag echter zou hij niet geheel doelloos rondwerven. Hij had eene aanwijzing, zeer zwak wel is waar, maar die toch genoegzaam was om zijn dood van te waken.

— Hij ging dus op weg, telkens naar zijn kant tastende, om zich te verzekeren dat hij nog altijd in het bezit was van den bewusten zakdoek met de begleeten F. A.

Rag, drecht en zonder aarzelen, richtte hij zijne schreden naar de voorstad Saint-Germain, die

't is wel verwonderlijk dat de mannen, die beweeren van het *progress* te zijn en zoo hevig uitvaren tegen de domheid en de vooroordeelen der middeleeuwen, nog altijd een dezer vooroordeelen toepassen.

Het tweegevecht bestit niets; het is enkel eene toezegging aan eene onoverweldig granslap, aan eene misplaatste trotscheid, aan een zucht naar wraak, die niet overeenstemt met onze beschaving en ons kristen gevoel.

Niemand wil het hoofd bukken en men neemt zijnen toevlucht tot het barbaarsch middel, om aan zijne wraak voldoening te geven.

Welnu, het slachtoffer ligt dood ter aarde; heeft M. Lejeune nu voldoening?

Rondom hem ziet hij niets dan rouw; de familie van den doode zal hem « moordenaar » noemen; zijne eigen familie zal hem met schrik en meeliden, misschien wel met een ander gevoel aanzien, en hij zelf, tot bedaren gekomen, zal eens het oogentlijk verwoelen, waarop hij toefag aan de duivelsche ingeving der valsche eer.

Wij zouden de gevoels, die in hem zullen opkomen — vroeg of laat — niet willen overnemen.

Wat zijne stoflijke loopbaan aangaat, deze is gebroken, zodat hij niet alleen de familie van den doode diep ongelukkig heeft gemaakt, maar ook zijne eigen familie.

Wij hebben verschillende duistellijng gekend in ons leven; wij hebben er nooit eenen ontmoet, die het oogentlijk kan vergelien tot hien zich in gevaar bevond van gedood te worden of van te dooden.

En hij dan, wiens kogel of degenpunt het hart van zijne tegenpartij kwam treffen?

Eens zal die geweten wakker worden en hij zal dikwijls de rest benijden van dengene, dien hij vermoord in den koude grond deed begraven.

Wanneer zullen de gouvernementen den moed hebben met dat vervloekt gebruik af te breken? Wanneer zal de wetgever het tweegevecht rangschikken tusschen den moord, en den dader ook als dusdanig straffen?

Dat werk van *spadassins* is nogmaals, met hernieuwde kracht, uit Frankrijk naar hier overgewaaid, en alleen eene strenge wetgeving, die het schandmarkt, zal het over de grenzen terugjaan.

De *Courrier de Bruxelles* zegt over dit punt:

« Sedert drie jaren hebben wij alle drie maanden tweegevechten, eenigen die veel gerucht hebben gemaakt; anderen die voor publiek en politie verborgen bleven. Het is tijd dat de justitie de wet met eene overbiddelijke gestrengheid toepasse, niettegenstaande tusschenkomst der familiën, vrienden, aanzienlijke personen, die al hunnen invloed gebruiken om de schuldigen schier ongestraft te laten.

« Verleden jaar vocht een artillerie-officier in de meest barbaarsche voorwaarden met een jong dokter en doode dezen ter plaats. Tengevolge dezer daad, stierf de oude vader en de oude moeder.

« Dezen keer is het een advocaat, nog jong, die in gerecht komt met eene dogbladschrijver en hij schiet dezen bij het eerste pistoolschot dood. De dader is de neef van het slachtoffer. Vroeger was het door de gewaande wetten verboden, dat naaste familie-leden met elkander vochten. Vandaag is de verzachting van dit barbaarsch gebruik verdwenen.

« Het is zoo zeker verdwenen dat verleden vaderland der met wapenschilden beschiederde rijkten is.

Hij kende de dame en het rituit; maar de dames staan kort op, terwijl men des morgens het toilet der rijkten maakt.

Hij rekende meer op het rituit dan op de dame en hij zou zich in zijne hoop niet telurgesteld zien.

Nu vruchteloos vijf of zes uren rondgeworven te hebben, op alle voorposten der hotels bespiedende blikke werpende, ofwel het hoofd tusschen de vleugeldeuren der koetspoort doorkussende, zodat men hem zou hebben kunnen houden voor een die betaalde bedelars, die de politie, naar men zegt, voor verschillende doeleinden gebruikt, kwam hij voor een soort van paleis in het midden der rue de Grenelle, waarvan de fraaie bouwstijl, die der overige hotels geheel in de schaduw stelde.

De koetspoort stond half open. De bedelaar wierp er een blik in.

Hij zag eerst een postrijtuig met vier stevige paarden bespannen, die een lang jong mensch, met een engelsche houding, in rijkdom, met zorg inspecteerde. Dat was het niet wat hij zocht.

Hij ging zijn weg voortzetten, toen de jonkman een der paarden door eene plotselinge aanraking deed schrikken, zodat het een sprong vooruit deed. Het postrijtuig kwam in beweging en deed eene fraaie kales richbaar worden, die tegen de lommen in de lucht, ongetwijfeld op de spens het den borstel van den stakenrecht wachte.

Op dat gezicht bleef de bedelaar aan zijne plaats als vastgenageld staan.

Hij keek de kales uit de verte met de grootste nauwkeurigheid.

Het is de laatste, mompelde hij eindelijk op een toon, die van blijdschap luidde.

Hij zag den koetsman, die niemand anders was dan Alfred Lejeune des Vallées, die zijn kleeding van den vorigen dag verscheidel had tegen een engelsch rijkdom. Zoo gekleed zag dat jonge mensch er niet minder dom en verwan uit dan in de kleeding van een soierre.

Op mijn woord van er sprak hij! Neptunus door zijn lorgnet beziende, ziedaar een neger met een grijs baard. De drommel hale mij, als dat niet allergrappigst is! Ik had er nooit zo een gezien!

den winter twee schoonbroers gevaar liepen alle twee gedood te worden, door de kogels die te gelijker tijd werden afgeschoten.

De tweegevechten hebben niet zelden voor oorsprong de *onafhankelijke zedeleer*. Zoekt de vrouw plichtig aan echtrek, de vrouw plichtig aan losbandigheid, en zij zal meestal de reden van het tweegevecht vinden. Het is dus voor gevallen vrouwen dat men vecht en doodt. Ziedaar het logiek van het tweegevecht!

In het tegenwoordig geval was het slachtoffer sedert korten tijd getrouwd en de doode had nog eene moeder. Die arme beklagwaardige vrouw zal het niet overleven en de jonge vrouw is gebroken. De doodslag maakt drie slachtoffers: het treft zelfs vrouwen. Is het niet eene wezenlijke lafheid vrouwen te doen lijden, eene van 80 jaar, eene echtgenoot van 23 en, ik moet er bijvoegen, een klein kind? ...

Wie geen geloof heeft, heeft bijgeloof! Zien wij dat niet alle dagen in de gazetten, in de steden, in de huishoudens van bijzondere?

In onze eeuw van vooruitgang en licht zijn er zoovele « blauwe » gazetten, die basen en donderen op het geloof, die brullen tegen de priesters en de kerk, die den godsdienst en de H. Mis bespotten en alles belachelijk en barbaarsch vinden wat van de kerk komt.

Die gazetten worden meest gelezen door de zoogezegde voorstanders van licht en vrijheid.

En toch zijn er geene lieden die naar bijgeloof hebben dan de ongelooverten.

Hoe zouden al de kaartlegsters en waarzeggers nog leven? De lezer zal verbaast zijn dat dit nog bestaat. Welnu het bestaat zeer wel. Te Brussel, te Parys en andere centrum van licht, bestaan er zulke kabinetten over geheime en Egyptische (!) kunst, zij staan in volle letters bij de aankondiging en der gazetten en het volk, het « rijk volk » dan nog, loopt daar heen, het geloof aan die prullen en het weigert eene vader ons in de kerk!

Neen, die menschen hebben geen geloof, maar veel bijgeloof waar geenen eenden, Christen mensch aan denkt, noch mag noch wil aan denken, omdat het al te bespottelijk is ook.

Die ongelooverten zouden met 13 aan tafel niet willen zitten, zij zijn bang voor ongelukken als 't zoutvat wordt omgeworpen. Zij beven als zij eene doodwagen zien of eene arme non die ter kerk gaat, dat zijn al slechte teekens!

Valt een peerd voor hunne deur, of stort een inkpot: slechts teekens! Op hunne slaapkamer willen zij niet het voelende naar de deur niet slapen, zij willen in n° 13 niet wonen, om het even waar, en ook niet in n° 11. Breken zij een spiegeltje, 't is 7 jaren ongelukkig!

Een stervende zijn zij bang niet te lichten en zij meenen dat zij zelf gaan sterven, als zij een wiel van eene kar zien afsterven.

Integendeel meenen zij dat ze wel zullen varen als zij een rituit tegen komen met een wit en een zwart peerd, en 't is een goed teeken als er een glas breekt in huis.

En als daarmede houden al die vriendenkers en vrije lezers zich bezig.

Zij hebben, geen geloof, zij lachen met dezen die geloof hebben, maar bijgeloof hebben zij met hoopden.

't Is de vooruitgang!

In alle dagbladen staan dagelijks de schoone

De zwarte uaderde langzaam. Hij bleef voor M. Alfred Lejeune des Vallées staan. Deze nam zijn lorgnet van den neus.

— John! riep hij.

— Een kleine Normandier van omstreks acht jaar, wien men een engelschen naam en een engelsch pak gegeven had om er een groom van te maken, verloofde zich aan de stelduur.

— Nemen een zweep, ging de jonge Alfred des Vallées met overstoortbare britsche koehied voort.

Hij voltooidde zijne gedachte door met een welsprekend gebaar op den bedelaar te wijzen. Neptunus begreep ongetwijfeld eveneens zijn bedoeling; want hij nam onwillekeurig zijn stok, die geen te vernehen wapen was, steviger vast.

Gelukkig had hij niet noodig er zich van te bedienen. M. Alfred was niet kwaad van aard. Hij had slechts eene grasperp zien krijgen.

— Neger, zegde hij lachend, als John maar een paar jaar ouder was zou ik hem tegen u laten loeken. Wat verlatig hij? Men loopt zoo maar niet het hotel de Rumbrye binnen?

— Rumbrye! herhaalde de bedelaar met een gebaar van verwondering.

— Men bedult aan de deur, heraan M. Alfred, nooit zet men een voet op het voerplein, ga!

Neptunus antwoordde niet, maar haalde den met de letter F. A. geborduurden zakdoek, die zorgvuldig in een vel wit papier gewikkeld was, te voorschijn en overhandigde dien aan den jongen Alfred des Vallées.

— Wat is dat? riep deze, die zorg droeg zijn handschoenen aan te trekken alzovers het pakje aan te raken; op mijn woord van eer, het is een zakdoek van de markizien!

— Hij legde vijf frank in de hand van Neptunus. — De drommel hale mij, als dit geen goede dag voor u is, neger... Komaan, nu algemardereerd...

uitslagen te lezen die de leerlingen der Broeders behalen.

Alzoo liezen wij: Te Brussel hebben 20 leerlingen der Broeders zich aangebonden voor het exaam van landmeter en alle 20 hebben huidloopfom ontvangen.

Te Luik, in den algemeenen wedstrijd tusschen de verschillende klassen kwamen de Broeders op met 76 leerlingen en met die 76 leerlingen, hebben zij 75 prijzen behaald.

Te Mechelen hebben de leerlingen van het Pensionaat S. Vincentius a Paulo schitterende uitslagen bekomen, niet enkel op tentoonstellingen, maar ook in het behalen van diploma's van landmeter, enz.

Ondanks die verpletterende uitslagen durven de liberalen nog bevestigen dat het onderwijs der broeders niet deugt en enkel in staat is om dommerikken, *crétins*, te vormen.

La Gazette bevestigd dat het meeste deel der inschrijvers, die ingetekend hebben op de lijst van kardinaal Lavigerie, katholieken zijn.

Zou het woord der *Chronique* nog eens bewaarheid worden?

Voor 120 plaatsen van treiwachter, zijn er niet minder dan 1200 liefhebbers voor de borde gekomen. Er is dus keus!

Ziehier voor ieder land van Europa het getal bevolking per vierkanten kilometer:

Belgie	188
Holland	123
Engeland, Ierland en Schotland	112
Italië	90
Duitschland	84
Frankrijk	71
Zwitserland	69
Oostenryk	61
Spanje	37
Rusland	13

Belgie is dus betrekkelijk ver uit het meest bevolkte land van ons werelddeel. Het tellt meer dan de helft meer inwoners per vierkanten kilometer dan Duitschland, meer dan d.ijmaal meer dan Oostenryk, bijna zesmaal meer dan Spanje en meer dan elf maal meer dan Rusland! — 't Is geen wonder dat onze machtige naburen zoo helhooren om ons in te palmen en dat de andere die er tegen zijn dat deze nog aangroeien, er zoo nauwkeurig op letten, dat men de handen van ons afhoudt!

Loterij der Groote Wedstrijd

De trekking der loterij, door de regering ingeschied, zal den 28 september vanstaande plaats hebben, gelijk het de Belgische *Moniteur* aangekondigd heeft.

Het groot lot is honderd duizend franken, er zijn twee toten van 25,000 franken, en nog veerderscheidde loten van eene samengevoegde waarde van omtrent 551,000 franken.

Eene gewichtige nieuwheid is aan de loterij bijgebracht.

Tot beiden werden de inkoopers door de commissie van de loterij geduid en dikwijls behalden er veerderswinners: de *Jeune Orléans*.

Het is er heel anders met de laatste reeks van de loterij der Groote Wedstrijd:

De dragers der gewonne nummers zullen eene Bon ontvangen, en de lot begunstigten zullen zelfs volgens hunne lust de voorwerpen kiezen, tot mededinging van de waarde op den Bon aangeduid.

Men kan bijtellen van de loterij bekomen met de lot te sturen, op het bureau, 217 Koninklijke straat (buurt) Brussel.

13 biljetten voor 100 franken
11 „ „ 50 franken

Maar hij had iets anders vermoen. Dat hotel droeg den naam van Rumbrye, den naam van het kasteel waarvan Xavier zich moest begeven. Een postrijtuig wachte op het oorzelfde persoon? Hoe zou hij dat kasteel van Rumbrye vinden, hetwelk hij in zijne onistelde verbeelding vol hinderlagen en bloedige geheimen zag?

Hij wierp een beslutteloos blik op zich heen en zag iets verder aan den overkant der straat een met twee stievere paarden bespannen suere staan. Hij haalde verlicht adem.

Ik zal hen volgen, sprak hij tot zich zelve. Op dat oogenblik wipte mev. de Rumbrye, vlog en bevalij als een lot zwaaij, in het postrijtuig. Alvorens in te stappen, zegde zij tot Carral:

— Nu wij alleen zijn, zullen wij den tijd hebben om een en ander te bespreken.

Maar zij had buiten den jongen Alfred des Vallées gerekend, die zich reeds vooruit gemakkelijk op een der banken uitgestrekt had. Hom ziende, kon mev. de Rumbrye hare teleurstelling niet verbergen.

Gij verwachttet niet mij hier te vinden? zegde de jonge jongen met een dommen en luiden lach. Ik rijd niet u mee, de drommel hale mij! zonder gekheid.

— Ik meende, dat gij mij met Hellen en M. de Rumbrye vertrok, antwoordde de markizien droog.

M. Alfred des Vallées had eene spiegelgilt uit den zak een strek welbehagelijk zijne dunne knevels op.

— De drommel hale mij als ik ooit met M. de Rumbrye op reis ga, grumde hij. Op mijn woord van eer, mijn trouw lot zwaaij, in het postrijtuig. De markizien maakte van den nood een deugd, en beval Carral in te stappen.

Het rituit zette zich in beweging. Wimpoorp komende, ontwaarde Carral het jachtrecht Rumbrye gelijkijnd den zw. onder de verburig oog in den wagen bijlimmerig de koetsman. — Alweer die man! Carral en mev. de zonder eene vage vernehen bedelaar, wiens schuit niet dat ik niet gekheid.

De wedstrijd van Tilburg.

Een vlaamsch katholiek blad van Gent, sprekende over den muzikalen wedstrijd van Tilburg, waar de Fanfaren van Concerto en de Fanfaren gestreden en de heer ridder Schaetzen dat hij daar eene fransche aanspraak gedaan heeft!

Onze vlaamsche contrafist slat hier liekij den lol mis. Met een weinig aandacht zou hij begrepen hebben dat M. Schwaetzen in deze omstandigheid, noch vlaamsch, noch hollandsch, maar enkel fransch moest spreken.

Indeerdad onze achtbare vertegenwoordiger sprak niet enkel in zijn eigen naam, of in den naam der Fanfaren van Tongeren; hij was gelast het woord te voeren in den naam van alle andere belgische societieten om aan het stadstribunaal van Tilburg, aan de commissie der leesten en aan den voorzitter der nieuwe koninklijke harmonie de gelijkwenschingen en den hartelijken dank der vreedende mededingende maatschappijen uit te drukken.

Onder deze vreedende maatschappijen waren er verscheidene uit de provincie Luik, die eene gezinlucht hollandsch of vlaamsch verdedoeden.

Moest de heer Schaetzen zich missehoen uitdrukken in eene taal, die niet verstaan werd door degenen die hem gelast hadden in hunnen naam te spreken? zulks, meenen wij, zou tamelijk misplaatst zijn. Hij heeft begrepen dat hij moest fransch spreken, omdat de fransche taal verstaanbaar was, niet alleen voor de belgische maatschappijen in wier naam hij sprak, maar tevens ook door de hollandsche overheden tot dewelke hij nu moedrecht richte. Het geen zulks bewijst dat is dat de heer burgemeester van Tilburg zoo wel als de heer Van Waesberghe, voorzitter der nieuwe koninklijke harmonie van Tilburg, zich beiden in de fransche taal uitdrukten in hunne aanspraken tot de belgische maatschappijen.

Men zal toch zeker met de vlaamsche beweging zoo verre niet willen komen dat men niet anders dan vlaamsch mag spreken, zelfs in bijzijn van personen die geen vlaamsch verstaan.

Onze witsche contrafist heeft te veel gezond oordeel om zoo iets staande te houden en te veel oprechtheid om niet te herkennen dat in deze omstandigheid geen het minste verwijt aan den achtbaren heer ridder Schaetzen kan toegestaan worden.

Voordracht over de bijenteelt in de gemeente Jongenschool te Tongeren.

(Verlof.)

Is de bevolking zoo rijk dat men op den zolder de 7 en 8 rames moet stellen, dan opent men de tweede verbindingsoening. Bij schoon weder opent men geheel het vliegnet om de bijen te laten invliegen, en men verwakt eenen lichtstrom onder den scheidswand en onder het deurtje der broedkamer, welke ingericht zijn om de lucht te laten invliegen en de bijen te laten vliegen.

Na is het oogenblik gekomen waarop de korven beginnen met heug aangevuld te worden. Al wie witten hoig van eerste hoedigheid wil wenscht te verkrijgen, mag niet wachten heen uit te halen tot de planten bloeien welke eenig hoig van tweede hoedigheid, die meer gekleurd is en eene minder lijnen smaak bezit, opleveren. In vele streken van ons land is het gewoontijde in de maand Juli dat deze bloemen hoig beginnen af te schieden.

Zoodra de honigraten toegesloten zijn, mag men ze uitnemen. Men borstelt of schudt de bijen af die er op zitten en om het rooven te vermijden, sluit men oomiddlijk den korf toe en verwijderd de uitgenomen raten. Met een bijzonder daartoe verwardigt mes, worden de deksels afgenomen en men plaatst vervolgens den korf in den honigslinger.

De honigslinger waarvan ge hier voor een model ziet, is een tuig dat door M. Hruschka uitgevonden werd. De hoig wordt onder den invloed der middelpuntkrachten in de raten gedreven. Op deze wijze verkrijgt men hoig 't alle onzuiverheid; de ledige koeken worden afgevoerd en knippen meermalen dienen.

Deze ledige raten worden maar eenmaal in den korf teruggeplaatst; de bijen zetten gelast zich met te reinigen, of, bijaldien het honigzamenen oog voortduurt, vullen zij op opnieuw met hoig. Niets belet de koeken in de korven te laten zoolang zij met hoig overdekt zijn, deze beschermen te tegen de wasotten. De ongebruikte raten worden weggenomen maar evenredigheid van de vermindering der bevolking.

worden? Die man kon haar alleen vergezellen tot verloss van Xavier.

Indien nu Xavier, op dat uur reeds bij loestl vertrokken was, hoe zou hij dan zijn spoor volgen? Hoe zou hij dat kasteel van Rumbrye vinden, hetwelk hij in zijne onistelde verbeelding vol hinderlagen en bloedige geheimen zag?

Hij wierp een beslutteloos blik op zich heen en zag iets verder aan den overkant der straat een met twee stievere paarden bespannen suere staan. Hij haalde verlicht adem.

Ik zal hen volgen, sprak hij tot zich zelve. Op dat oogenblik wipte mev. de Rumbrye, vlog en bevalij als een lot zwaaij, in het postrijtuig. Alvorens in te stappen, zegde zij tot Carral:

— Nu wij alleen zijn, zullen wij den tijd hebben om een en ander te bespreken.

Maar zij had buiten den jongen Alfred des Vallées gerekend, die zich reeds vooruit gemakkelijk op een der banken uitgestrekt had. Hom ziende, kon mev. de Rumbrye hare teleurstelling niet verbergen.

Gij verwachttet niet mij hier te vinden? zegde de jonge jongen met een dommen en luiden lach. Ik rijd niet u mee, de drommel hale mij! zonder gekheid.

— Ik meende, dat gij mij met Hellen en M. de Rumbrye vertrok, antwoordde de markizien droog.

M. Alfred des Vallées had eene spiegelgilt uit den zak een strek welbehagelijk zijne dunne knevels op.

— De drommel hale mij als ik ooit met M. de Rumbrye op reis ga, grumde hij. Op mijn woord van eer, mijn trouw lot zwaaij, in het postrijtuig. De markizien maakte van den nood een deugd, en beval Carral in te stappen.

Het rituit zette zich in beweging. Wimpoorp komende, ontwaarde Carral het jachtrecht Rumbrye gelijkijnd den zw. onder de verburig oog in den wagen bijlimmerig de koetsman. — Alweer die man! Carral en mev. de zonder eene vage vernehen bedelaar, wiens schuit niet dat ik niet gekheid.

— Ik meende, dat gij mij met Hellen en M. de Rumbrye vertrok, antwoordde de markizien droog.

M. Alfred des Vallées had eene spiegelgilt uit den zak een strek welbehagelijk zijne dunne knevels op.

— De drommel hale mij als ik ooit met M. de Rumbrye op reis ga, grumde hij. Op